

Van de voorzitter

TERUGBLIK OP DE JAARVERGADERING

Na de jaarvergadering is de nieuwe INFO altijd een hectisch gegeven. Naarstig worden kopij en foto's bijeen gegaard en in onze ogen gevormd tot een lezenswaardig geheel. Ook proberen wij de tekst dusdanig te stellen dat er ook nog een goede discussie kan ontstaan met de organisaties waar wij over schrijven. Tot dusver lukt dat aardig.

Jammer, dat er uit ons ledenbestand maar slechts mondjesmaat wordt gereageerd.

Naar aanleiding van een artikel in de INFO over een brief die het VBV stuurde aan minister Verdonk over de uitwijzing van reeds jaren hierwonende asielzoekers en de in Nederland geboren kinderen, werd gereageerd door Rob Culp.

Rob schreef een reactie die wij plaatsen in de laatste INFO. Er kwam slechts een negatieve reactie van een briefschrijfster die vond dat het asielbeleid niet op het bordje van het VBV thuishoorde. Dat wil ik hier niet onvermeld laten. Het artikel van Rob Culp inzake de genoemde onterechte uitwijzing van in Nederland geboren kinderen werd door haar om meerdere redenen niet passend gevonden.

Schrijfster was van mening dat deze stellingname geen raakvlak heeft met de doelstellingen van het VBV. Zij was bang dat door onwetenden die uitwijzingen onterecht worden vergeleken met de holocaust en dat dit de positie van de oorlogsslachtoffers verzwakt. Tijdens de jaarvergadering kwam dit onderwerp uiteraard aan de orde. Ik put uit de reacties van de aanwezigen: "juist al diegenen die de oorlog hebben meegemaakt moeten openstaan voor mensen die opnieuw worden bedreigd ongeacht hun achtergrond. Er zijn natuurlijk wel raakvlakken en iedere Nederlander zou zich daarvan bewust behoren te zijn. Als wij ons

daar niets van aantrekken, bevinden wij ons op een hellend vlak". Na de middagpauze werd een en ander nog eens uitgediept en onderstreept door Hans Knoop; elders in dit blad vindt u een verslag daarvan.

Het is duidelijk dat er verschil van inzicht is onder onze leden. Dat is goed en dat houdt ons alert en bewijst dat wij geen vereniging zijn van ingeslapen mensen maar een levendig onderdeel zijn van de samenleving.

De vergelijkingen met asielzoekers en de slachtoffers uit de holocaust zijn noch door de redactie noch door Rob Culp in zijn artikeltje gemaakt. Iedere vergelijking in die richting zou mank gaan. Maar juist als oorlogsslachtoffer hebben wij de verplichting om niet voorbij te gaan aan de problematiek van de asielzoeker. Het is uiteraard niet het enige onderwerp dat op de vergadering is behandeld. Het voert te ver om hier verder in te gaan op de zeer goed bezochte en zeer gezellige Algemene Ledenvergadering. Over het middagprogramma volgt verder in deze INFO een verslag. De receptie na afloop, ter gelegenheid van 60 jaar bevrijding, was geweldig. De muziek was leuk en de hapjes lekker. De laatste gast vertrok om 18.00 uur. Een lange maar heerlijke dag.

Iedereen die de notulen thuis gestuurd wil hebben, moet dat schriftelijk opgeven. Hij/zij krijgt die dan zo spoedig mogelijk per post of mail.

Hetzelfde geldt voor de vele prachtige foto's die door de redactie werden gemaakt van alle aanwezigen. Als u die foto's op een cd-rom wilt ontvangen dan wordt u verzocht om 15,- euro te storten op een van de rekeningen van het VBV. Na ontvangst van dat bedrag krijgt u deze foto-cd thuis gestuurd.

Bezigheden buitenshuis

Zoals bijna altijd weer een kleine update van onze werkzaamheden.

Met de komst in het bestuur van Cees Michels is het leven voor Gerrie Goudekettering wat eenvoudiger geworden. Gerrie was altijd belast met de persoonlijke begeleiding van mensen inzake de WUV. Gerrie doet wat rustiger aan en Cees is in deze zijn opvolger. Cees Michels zijn professionele wortels liggen bij de Pensioen en Uitkeringsraad en zijn kennis van zaken op het gebied van de wetten en de ambtelikheden daaromheen is groot. Hij staat ieder VBV lid daar waar nodig bij met persoonlijk advies. Verder staat de VBV telefoon bij hem en hij verwijst ieder beller door naar de persoon van het VBV bestuur met de juiste portefeuille.

Onze contacten met organisaties zoals JMW en Pelita zijn goed en veelvuldig.

Op regelmatige tijden vind er overleg plaats. Op dit moment werkt het VBV samen met JMW om enige misverstanden met de Claims Conference

> lees verder op pagina 2

Van de voorzitter TERUGBLIK OP DE JAARVERGADERING

betreffende Article 2 op te lossen. Ook vind er op zeer regelmatige tijden overleg plaats met de Pensioen en Uitkeringsraad over verschillende onderwerpen.

Naar aanleiding van het artikel Zoeken naar Inzicht in nummer 66 van INFO heeft er onlangs een gesprek plaatsgevonden met de heer Loonstein van de medische afdeling van de PUR. Begrijpelijkerwijs hadden wij nogal onze reserves met de betrekking tot hun interpretatie van ziekten/gebreeken en de causaliteit. Loonstein heeft de medische procedures uitgelegd en de wijze waarop zij, gezien de wetgeving, moeten handelen. Ook is hij uitvoerig ingegaan op opmerkingen en bezwaren van onze kant. Hij heeft de casussen die wij aanvoerden welwillend aangehoord. Wij hebben dit overleg als positief en plezierig ervaren. Er zijn drempels geslecht en vervolgesprekken liggen in het verschiet.

De "Pijnpunten" zoals hier vaker beschreven blijven op het lijstje van wensen staan, en de vereenvoudiging voor de wetten van de kinderen uit de gemengde huwelijken blijven wij benadrukken.

Onderduikers en de Claims Conference

Op 7 april jl. heeft er in Frankfurt een inleidend proces plaatsgevonden tegen de Claims Conference over de ondergedoken kinderen. Het VBV heeft groep van 30 mensen gecoördineerd die bezwaar heeft aangetekend tegen de beslissing van de Claims Conference om onderduikers buiten de Slavenarbeid restitutie te houden. Wij konden ons verheugen op een brede belangstelling van de pers. De zaak was op de televisie en vrijwel alle kranten rond Frankfurt hebben er over bericht.

Wij betreuren het dat de Claims Conference de enige organisatie is die juridisch kan worden aangepakt. Begrijpelijkerwijs hadden wij liever de Duitse overheid, die door middel van een stichting de criteria heeft opgesteld, aangepakt. Maar de Duitse wet biedt daartoe geen mogelijkheden. Het standpunt van het VBV zoals verwoord in de pleitnotitie is heel eenvoudig. Wij bestrijden dat Amsterdam geen Getto had, en wij bestrijden dat onderduik een actie van vrije keus was. Verder heeft de Claims Conference van de 400 aanvragers in de categorie 'onderduik' er 167 uitbetaald. In het kader van gelijke berechtiging zijn wij van mening dat de rest dan ook moet worden uitbetaald.

Deze standpunten zijn de 7de april voorgelegd aan de Duitse bestuursrechter. Die heeft geoordeeld dat aan de hand van jurisprudentie de zaak moet worden voorgelegd aan de civiele rechtbank. Na deze uitspraak kan de civiele rechtbank niet meer stellen dat de zaak in Duitsland niet ontvankelijk verklaard kan worden. De Claims Conference was niet blij verrast met de uitspraak en blijft van mening dat de zaak in Amerika zou moeten dienen. Wij blijven hoe dan ook proberen om met de Claims Conference voor het proces tot een vergelijk te komen. Wordt vervolgd.

Digitaal monument

Op de jaarvergadering van 2003 bes[raken wij omstandig het Digitaal monument van professor Lipschits. De mening was niet onverdeeld gunstig en het enthousiasme was ver te zoeken.

Er werd een motie aangenomen. Deze bevatte de bezwaren, nog los van de wenselijkheid, die grotendeels betrekking hadden op de privacy van de

overlevenden.

Men had er geen behoefte aan om op Internet te vinden hoe de inventaris eruit zag van de vermoorde familie. Naar aanleiding van de motie hebben Lily van den Bergh en Flory Neter-Polak als afvaardiging van het VBVbestuur een gesprek gehad met het bestuur van het digitaalmonument. Die waren niet echt gevoelig voor de argumenten van de leden maar zegden ons een onderhoud toe met Karin Hofmeister van het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis die is belast met de uitvoering, vormgeving en inhoud van het digitaalmonument. Ook daar hebben wij de bezwaren van onze leden kenbaar gemaakt. Dat had meer succes. Onlangs hebben Lily van de Bergh en Cees Michels het eindresultaat bekeken en de proef op de som genomen. Er is in het eindresultaat geen enkele link meer naar de overlevenden en er kan dus niet meer door vreemden worden gekeken wat er in het huis van de ouders aanwezig was. Waar wij er echter niet zijn geslaagd is, om de makers ervan te overtuigen dat het redelijk en gewenst zou zijn om toestemming te verkrijgen van de belanghebbende om de gegevens van hun familie te gebruiken. Dat blijft een omissie.

27 april 2005

Op 27 april 2005 gaat het Digitaal Monument in de lucht.

Nabestaanden kunnen nu thuis, van achter hun pc, opzoeken hoe hun familieleden, vrienden en kennissen leefden. Ook voor andere geïnteresseerden biedt het Monument een indringend beeld van de joodse gemeenschap aan de vooravond van de deportaties. Het belangrijkste doel van het Monument is om de herinneringen aan alle omgebrachte joden levend te houden. Om dat doel optimaal te bereiken worden bezoekers van de site uitgenodigd materiaal toe te voegen aan het Monument. Wie brieven of foto's heeft kan deze laten toevoegen aan de site. Correcties kunnen uiteraard ook worden doorgegeven. Daarmee

D'Attance

PARFUMERIE DROGISTERIJ

Leidsestraat 74-76 1017 PD Amsterdam
telefoon 020-6275351/6271900

wordt het Monument een 'levend' Monument dat ook voor toekomstige generaties de herinnering vast houdt. Het project wordt gefinancierd door een subsidie van ruim 2,2 miljoen euro van het Verbond van Verzekeraars. Voor het beheer van de subsidie en de uitvoer van het Monument is een Stichting opgericht. De in het Monument opgenomen gegevens zijn afkomstig uit tientallen historische bronnen, variërend van de lijsten van joodse inwoners die de Nederlandse gemeenten in 1941 op last van de bezetter opstelden, tot de rouwadvertenties die tijdens de oorlog voor de omgebrachte familieleden werden geplaatst. Al deze gegevens zijn in de afgelopen vier-en-een-half jaar ingevoerd, gecontroleerd en gekoppeld. Er staan 103.777 personen op de site, wonend in een van de 28.827 opgenomen gezinnen of als alleenstaande.

Voor meer informatie over het **Digitaal Monument** kunt u contact opnemen met Karin Hofmeester telefoon: 020 66 858 66; e-mail: kho@iisg.nl of met Isaac Lipschits telefoon 050 527 58 63, mobiel: 06 542 34 210; e-mail: isaacpls@wxs.nl
Perscontact: Caspar Becx, telefoon: 070 333 86 75, mobiel: 06 531 44 721, e-mail: c.becx@verzekeraars.nl
 Of kijk op www.joodsmonument.nl

Kind van de rekening

De onderzoeksjournalist Elma Verhey die eerder het boek 'Om het joodse kind' schreef heeft samen met de onderzoeker Pauline Micheels vijf jaar gewerkt aan een boek over de financiële afhandeling en het vermogensbeheer van de joodse oorlogswezen. Een joodse voogdij-instelling beheerde de financiële zaken van de onderduikkinderen tot ze volwassen waren.

Hoe sprongen zij om met de financiële belangen van de honderden kinderen voor wie zij verantwoordelijk waren? Wat gebeurde er met de vermogens die zij van hun vermoorde ouders en andere omgekomen familieleden erfden?

Hoe kon het zijn dat één man, Leo Cohen, tegen de wens van zijn bestuur in, de vermogensdossiers van de kinderen desondanks eind 1975 vernietigde? Wat konden zijn motieven zijn? Is er sprake van kwade opzet of vond hij dat de dossiers bij het bereiken van de volwassen leeftijd wel lang genoeg bewaard waren. Als zijn eigen bestuur een felle tegenstander was van de vernietiging van de dossiers, is het op zijn minst een verdachte handeling te noemen. Erg vrolijk wordt je daar niet van. Het vertrouwen van de weeskinderen van toen, in de handelswijze van de beheerders en voogdij-instelling was groot. Vooral Leo Cohen scheen een boegbeeld van deugd en zorgzaamheid. De deceptie van nu is groot nu het de schijn heeft dat Leo Cohen verkeerde financiële prioriteiten heeft gesteld. Dit maakt dat er op zijn minst vraagtekens gesteld kunnen worden bij de handelswijze van de voogdij-instelling van weleer.

Wat is er gebeurd met de Jokos- en Cadsuclaims, de Duitse herstelbetalingen van eind jaren vijftig? De claims zijn wel ingediend. Het geld is wel overgeboekt op de rekening van de voogdijvereniging. Maar ook deze financiële dossiers van de weeskinderen zijn vernietigd. Wat duidelijk is dat die gelden niet altijd terecht zijn gekomen bij diegenen waar het voor was bedoeld. Zijn de gelden voor andere doeleinden gebruikt? Werd een deel gebruikt voor de opbouw van de staat Israël of werd het besteed aan pleegouderzorg of aan de instandhouding van joodse kindertehuizen? Duidelijk is het dat er nooit sprake is geweest van enige vorm van overleg met de weeskinderen.

Er blijven op dit moment meer vragen dan antwoorden. Zestig jaar na de bevrijding is het jammer dat Joods Maatschappelijk Werk, de organisatie die op de bres zou moeten staan voor de belangen van de toenmalige weeskinderen, het boek van Verhey ver-

guist. Het is te waarderen dat zij pal achter de welzijnswerkers van weleer blijven staan, maar het zou een nog grotere waardering genieten als zij de bevindingen van Verhey zouden zien als een gegeven. Als de dossiers inderdaad zijn vernietigd, kan ook JMW moeilijk met andere historische gegevens komen. Kunnen ze dat wel, dan rijst de vraag of de dossiers niet tijdelijk weg waren of dat ze Verhey geen toegang tot de dossiers wilden geven. Maar ook dat werpt een nieuwe vraag op. Waarom zou Verhey dan geen toegang krijgen? Privacy of verjaard? Ook dan heeft JMW een probleem. Hoe kunnen zij dossiers bekijken, om de stellingen van Verhey te weerleggen, die vernietigd, privé of verjaard zijn? Ik kan nog wel even doorgaan met het stellen van vragen. Als JMW beweert dat de financiële dossiers niet zijn vernietigd als een cover-up voor het oneigenlijk handelen van Leo Cohen, maar moet worden gezien als een reguliere vernietiging van afgehandelde persoonsdossiers roept het de vraag op waarom de sociale rapportages nog wel bestaan maar de vermogensdossiers zijn vernietigd. Maar de werkelijke vraag blijft wat gaat JMW doen om uit deze onverkroppelijke impasse te komen.

De oorlog na de oorlog

Na de huishoudelijke vergadering van het VBV op 20 maart 2005 en na de gezamenlijke lunch lieten twee sprekers hun licht schijnen over “zestig jaren na dato”. Hieronder eerst een samenvatting van de overdenkingen van prof. J.C.H.Blom directeur van het NIOD (Nederlands Instituut voor OorlogsDocumentatie). De volledige tekst staat op papier en is bij het VBV op te vragen.

Bewerking redactie Info. Foto Eddy Neter

De Tweede Wereldoorlog is ongetwijfeld de meest schokkende fase uit de recente Nederlandse geschiedenis geweest. Het was en is nog steeds een emotioneel onderwerp voor publiek en politiek. Nog voor het einde van WO II werd de Stichting 1940-1945 opgericht met als doel de zorg voor de oorlogsslachtoffers in de breedste zins van het woord. Bovendien werden in die naoorlogse periode wetten aangenomen, onderhandelingen gevoerd en maatschappelijke steun verleend. Ook de wetenschappelijke vastlegging van lotgevallen, verhalen en ervaringen kwam op gang.

Blom koos deze middag voor de bredere geschiedenis met haar voornaamste componenten en de ontwikkeling ervan sinds het einde van de oorlog.

Leed en vernedering met als symbool het beeld van Zadkine; veronderstelde vastberadenheid in 'De Dokwerker'. Leed, vastberadenheid en een betere wereld vertegenwoordigd in het nationale monument op de Dam. Aan de hand van deze symbolen schetst Blom het nut van bezinning op het doen

ontstaan van een samenleving waarin oorlogen worden uitgebannen.

Drie thema's worden door De Jong in zijn standaardwerk benoemd. Overheersing is een kwalijke zaak, de parlementaire democratie verdient de voorkeur als staatsvorm en discriminatie is verderfelijk. Aan de hand van deze onderwerpen legt Blom uit wat het belang is van historische vastlegging. Het 'goed' en 'fout' in het verleden is een richtlijn voor het heden.

Tevens wordt aangegeven hoe er een kloof is tussen enerzijds de accurate reconstructie en verklarende analyse en anderzijds het politieke en morele openbare debat. Tussen wetenschap en emotie.

De vijf fasen

Blom onderscheidt een vijftal fasen in het verloop van deze centrale thema's. In de eerste fase was de herinnering aan het ondergane leed nog vers ook al was er veel vreugde over de bevrijding. Verlies aan mensenlevens, materiële schade, slachtofferopvang, rechtsherstel en vele verwante vraagstukken waarbij ook Indië een

belangrijke rol speelde, beïnvloedden die fase.

Blom onderstreept hoezeer men een succes wilde maken van de herwonnen nationale onafhankelijkheid. Individuele en groepsbelangen bleven in die fase ondergeschikt aan de belangen van de volksgemeenschap. Dat had, zo betoogde Blom, zijn gevolgen voor de bijzondere aandacht voor individueel psychisch leed. De Wet Buiten Pensioen van 1947 was daarbij een zeldzame uitzondering. Nu wordt die houding als kil en bureaucratisch bestempeld.

Blom stelt dat er eind veertiger jaren enige verzadiging ontstaat in de 'honger' naar het weten. Zelfs voor het dagboek van Anne Frank was het in die jaren moeilijk om een uitgever te vinden. Er is een verschuiving van de aandacht naar de kwestie Nederlands Indië; ook komt de strijd tegen het Sovjetcommunisme in beeld.

Discussie in fase twee

Een tweede fase vanaf rond 1950 wordt door Blom benoemd. Daarin verdwijnt geenszins de interesse in WOII. De herdenking op 4 mei en ook de onthulling van het Nationaal Monument op de Dam in 1956 zorgt voor de nodige aandacht evenals de publicaties over de April/meistakingen, de Februaristaking en de Spoorwegstaking. Blom beschrijft hoe de communisten met hun belangrijke rol in verzet en illegaliteit in een twij-

Magen David Adom Voor medische hulp in Israel

giro 36 49 483 bank 33 62 54 067
Stichting Magen David Adom Nederland
Postbus 34, 3155 ZG Maasland

felachtige positie werden geplaatst met de Koude Oorlog op de achtergrond. Ook uitkeringen op grond van de Wet Buitengewoon Pensioen werd voor deze groep ter discussie gesteld. Met name ging het hierbij om de vraag of hun overlijden of invaliditeit voortkwam uit hoofde van hun lidmaatschap van de communistische partij of hun deelneming aan verzetsactiviteiten.

Blom memoreert het rapport van I.A. Diepenhorst inzake Jehova's Getuigen omdat het eenzelfde vraag betrof. De twee redeneringen daaruit worden aangehaald. Alleen 'vaderlandse' daden worden door de staat gewaardeerd en die heeft dan de plicht om de gevolgschade te vergoeden. Niet de gevolgen van handelen wegens gezindheid welke zelfs a-nationaal kon zijn.

De andere redenering telde uitsluitend de daden van verzet; niet de gezindheid maar de handeling was doorslaggevend. Diepenhorst gaf hier de voorkeur aan waardoor B. Sijes van het NIOD veelal positief kon concluderen inzake communisten en de WBP.

Procesvoering kenmerkt fase drie

In de jaren zestig en zeventig - de derde fase - nam de belangstelling voor WOII weer sterk toe. De overgang werd gemarkeerd door de televisie-uitzendingen van L. de Jong (De Bezetting), het Eichmanproces en de publicatie van Ondergang van J. Presser. In die fase zo betoogt Blom komt de jodenvervolgeling centraal te staan en wordt zelfs als kern van het verhaal gesteld. Er ontstaat meer aandacht voor de individuele gevallen. Vrijwel alle gedenktekens betreffende de holocaust dateren van na 1960.

Ook collaboratie kreeg in die fase meer aandacht en werd anders belicht en benoemd. Waren voorheen NSB-ers en SS-ers de boosdoeners in deze periode werden ook de handelswijzen van de bestuurlijke elite in de bezettingstijd tegen het licht gehouden en vergeleken met de eigentijdse elite. De machthebbers werden geconfronteerd met hun toenmalige en actuele gedrag versus de officiële normen van vrijheid en democratie. De affaires Van Hall, Aantjes, Menten en

Weinreb konden zich in deze fase afspelen evenals de 'drie van Breda'. In de discussies kwam meer het individuele leed op de openbare agenda waarmee het klimaat voor het tot stand komen van de WUV in 1972 werd geschapen. In 1973 werd het Centrum '45 - kliniek voor behandeling van oorlogsslachtoffers - geopend.

Blom verhaalt verder hoe in de jaren tachtig de vierde fase intreedt. Naast de aandacht voor de jodenvervolg-

ing ontstaan er ook meer belangstelling voor andere groepen. Dat waren ondermeer de landgenoten uit Nederlandsch Indië en in het bijzonder de Indische kampslachtoffers. Zo ontstond in 1986 ook de Wet Buitengewoon Pensioen Indisch Verzet en werd naast 5 mei ook 15 augustus een nationale feestdag. In 1984 kon ook de Wet Burgeroorlogsslachtoffers worden gecreëerd.

Oorlog meer centraal in laatste fase

De vijfde fase in de jaren negentig wordt gekenmerkt door een weer toenemende aandacht voor de oorlog. Dat gold nationaal zowel als internationaal. De val van de Berlijnse muur staat daarvoor als symbool zo vertelt Blom. Vervolging, mensenrechten en traumatisering zijn dan de kernthema's gepaard gaande met het schuiven van schuld naar de zogenaamde omstanders. De traumatisering krijgt in deze periode een meer algemeen karakter.

Blom citeert het boek 'Erkenning' van Jolande Withuis met de slotzinnen: "De huidige traumacultuur roept weerzin en cynisme op. Doordat de overassertieve pseudo-slachtoffers de echte hebben overstemd, dreigt

de winst van onze kennis over trauma en traumatisering verloren te gaan. Als we niet oppassen, gaan we binnenkort de slachtoffers weer voorhouden dat ze niet zo moeten zeuren."

Aansluitend hierop vertelt Blom hoe ook Ido de Haan in zijn boek analyseert hoe de nationale gemeenschap zich de Holocaust als het ware weer

toeeigent na een periode waarin de joodse overlevenden zelf als woordvoerder op konden treden.

Als opmerkelijk

beoordeelt Blom de nieuwe fase waarin bijzondere aandacht uitgaat naar de na-oorlogse behandeling van overlevenden en nabestaanden, door Lipschits ook wel 'de kleine sjoa' genoemd. Geschetst wordt hoe deze fase uiteindelijk ook leidt naar financiële compensatie. Ook andere slachtoffergroepen komen aan bod zoals de Sinti en Roma, Indische groepen en dwangarbeiders.

Blom kijkt geboeid terug naar wat zich afspeelde nadat in de vierde fase de cirkel van de uitkeringswetten waren gesloten. Met name noemt hij de hardheid bij het onderhandelen die niet meer doet vermoeden dat hier slachtoffers aan het woord zijn. Groepsvertegenwoordigers eisten hun rechten op. Overheid, banken en verzekeraars presenteerden de overeenkomsten als een definitief sluiten van het boek over de financiële afwikkeling. Blom zet daarbij een vraagteken. De oorlog lijkt volgens hem niet als een boek te kunnen worden gesloten. De blijvende aandacht voor de Holocaust-educatie lijkt dat te bewijzen evenals het verhaal in al zijn varianten.

Blom eindigt en stelt dat "het verhaal van de oorlog gaat voort."

***Kom vanavond met verhalen
hoe de oorlog is verdwenen
en herhaal ze honderd malen:
alle malen zal ik wenen***

hijman

SCHOONMAAKARTIKELEN

AFHAALCENTRA
De Flinesstraat 26, Amsterdam
tel: 020-665 95 01 (naast de MAKRO)

Hijman Krimpen b.v.
Van Polanenweg 6,
Krimpen a/d IJssel
tel: 0180 - 51 05 72

Uit de speech van Flory Neter-Polak. Een van de twee voorzitters

KOP of quote Dat HOORT BIJ DIT ARTIKEL

Tekst Flory Neter. Foto Eddy Neter

Mede namens alle bestuursleden heet ik allen welkom op onze jaarlijkse Algemene ledenvergadering.

Wij hebben uw advies van de vorige vergadering ter harte genomen en hebben een oproep gedaan voor hulp aan mensen voor wie het transport naar de vergadering moeilijk zou zijn. Daar kwam geen reactie op. Dat houdt - zeer tot onze grote vreugde in dat ons ledenbestand nog redelijk sterk is en zoals men dat zegt : Life and kicking. Uit statistieken blijkt dat de gemiddelde leeftijd van overlevenden van de WOII hoger ligt dan bij anderen. Overlevenden schijnen dus ouder te worden. Hebben wij het overleven tot kunst verheven?

Wij herdenken dit jaar dat het 60 jaar geleden is dat de tweede wereldoorlog werd beëindigd. Ik sta hier als bestuurslid van een vereniging van ervaringsdeskundigen van de tweede wereldoorlog.

De ideeën die mijn ouders hadden en vele anderen met hen over de nieuwe samenleving is heden ten dage wel aan een revisie toe.

Spanningen rondom en gebrek aan respect vieren weer hoogtij. De samenleving verandert en de samenstelling van die samenleving ook. Culturen botsen. Dit gegeven moet ons stimuleren om alert te blijven, om ons eigen steentje bij te dragen en daar waar mogelijk onze inzet te blijven tonen. Leeftijd is totaal onbelangrijk bij het instant houden van waarden en normen die passen bij de tole-

rante samenleving die in 1945 als ideaal werd gezien.

Wat dit allemaal betekent is voor een ieder anders maar het blijft een feit dat de noodzakelijke tolerantie voor een vreedzame samenleving maar al te vaak wordt geschonden. De discussie viert hoogtij, maar de resultaten zijn schaars.

Ik weet dat het toenemende antisemitisme sommige leden beangstigt. Ik wens een optimist te blijven en denk dus dat vooralsnog angst voor deze bedreiging ongegrond is.

Alert zijn, ja. Maar bang, nee.

Het blijft wel zaak om te analyseren waar dat antisemitisme vandaan komt en hoe zich dat uit. Er zijn mensen die menen dat de controversen in het Midden Oosten uitgevochten kunnen worden in Amsterdam. Jammer dan. We hebben voor hetere vuren gestaan.

Ik hoop dan ook oprecht dat de realiteitszin het blijft winnen van de angst.

Wij mogen dan wel overlevingsexperts zijn, maar overleven is geen garantie voor de kwaliteit van leven. En het is juist de kwaliteit van leven die wij ons niet mogen laten ontnemen. Het is de kwaliteit van leven die primair staat bij de rechten die wij ons hebben verworven.

Nog even wil ik terugkomen op '60 jaar bevrijding'.

Bevrijding is een algemeen gegeven.

Ik ben mij bewust dat die echte bevrijding voor velen onder u een relatief begrip is.

Het geheugen is niet uitwisbaar. Wij allen lopen rond met de sporen, het verdriet en de woede die het leed en de leegte heeft nagelaten. Maar ik wil toch benadrukken dat wij als mensen die na de oorlog hun leven op de rails hebben gezet wederom een nieuwe impuls hebben gegeven aan de samenleving. Daar mogen we best trots op zijn. Als ik kijk naar onze kinderen dan lijken die te zijn herrezen als de vogel Feniks uit de as van ons verleden.

Wij allen, of je nu wel of geen eigen kinderen hebt, hebben een generatie voortgebracht waar wij trots op mogen zijn. Een generatie die ongetwijfeld lidtekens heeft geërfd maar die ondanks dat kapabel is en die op hun beurt weer op een positieve wijze het recht op een levenswaardig bestaan doorgeeft aan hun kinderen. Onze kleinkinderen.

Wat voor mij ondanks alles duidelijk is, is het feit dat ik trots ben op onze kinderen. Zij zijn degene die ons onbewust hebben gedwongen om te leven en niet te overleven. In veel gevallen zijn zij de zin van een nieuw leven geweest. Hoe je het ook wendt of keert wij blijven een ononderbroken ketting vormen met het verleden en het heden. Van generatie op generatie.

Dat heeft niemand ons kunnen ontnemen.

sinai centrum

zorg met kosjere maat

Sinai Centrum, Laan 1914, nr. 23, Postbus 66, 3800 AB Amersfoort, 033 - 46 40 640
Assumburg 2, Van Nijenrodeweg, Postbus 75641, 1070 AP Amsterdam, 020 - 30 13 730

Zittenblijven of overstappen?

Tijdens de jaarvergadering van 20 maart jongstleden werd een opmerking gemaakt over het feit dat wij nooit iets schreven over de mogelijkheid van overstappen van Wuv naar Wubo. Gerie Goudekettering antwoordde en verwees naar een artikel in de Info/Nieuwsbrief nr. 60 van maart 2003. Daarin werd uitvoerig ingegaan op die overstapmogelijkheid.

Tekst Illustratie Atlast

In het bedoelde artikel werd aangegeven dat met name het BCS (Bureau Cliënten Service) van de PUR in staat is om voor u na te gaan of zo een overstap voordelig zou kunnen zijn. Wij schreven verder dat - als men die stap overweegt - het verstandig is om dit schriftelijk bij het BCS aan te kaarten. Dit bureau is er voor uitgerust om u ter zijde te staan.

Het VBV doet zijn best om in de Nieuwsbrieven te schrijven over zaken die voor zijn leden van belang kunnen zijn. Het is dan ook aan te raden om de Info daarop zorgvuldig na te slaan.

Voor degenen die de overstap Wuv naar Wubo overwegen, adviseren wij telefonisch, per brief of mail contact met aan ons op te nemen voor verdere uitleg. Zoals boven werd vermeld, is het voorleggen van de vraag bij het BCS in Leiden (071-5356888) ook een

goede mogelijkheid. Schroom dus niet om het BCS of het VBV uw vragen voor te leggen. Zowel het BCS als wij zijn er om u te helpen.

Kanttekening van het VBV

De reden voor overstap voor een Wuv-gerechtigde zou kunnen zijn het niet tot uitkering komen van een periodieke uitkering. Ook de forfaitaire - belastingvrije - vergoeding van invaliditeitskosten van 5% die in de grondslag is inbegrepen komt dan niet tot uitkering.

Dat bedrag van die 5% vergoeding is overigens nooit lager dan 10 % van de wettelijk vastgelegde minimumgrondslag. Ter verduidelijking melden wij dat op dit moment de minimum grondslag 1743,- euro is. De forfaitaire vergoeding van invaliditeitskosten is dus op dit moment minimaal 174,30 euro.

Het VBV stelt dat in elk geval die 5% van de berekende grondslag (met het boven aangegeven minimum) belastingvrij zou kunnen worden uitbetaald indien de Wuv niet tot uitbetaling kan komen omdat de overige inkomsten hoger zijn dan de berekende grondslag.

Daarom meent het VBV dat de constructie van overstappen van Wuv naar Wubo overbodig zou kunnen zijn, want wie zit er te wachten op alle bijbehorende administratieve rompslomp?

Misschien een paarse of 'PURse' krokodil!

Nalatenschap puur voor de toekomst ...

Ook u kunt iets goeds nalaten voor de toekomst. Het voortbestaan van uw VBV om uw belang en dat van de tweede generatie te behartigen.

Voor een persoonlijk en vertrouwelijk advies kunt u telefonisch terecht bij:

Louis Rozendaal 075 6701988
Hans Vos 06 50920131
Flory Neter-Polak 06 53245772

Spreker dhr Knoop op algemene ledenvergadering constateert:

‘Bewijs moet transparant

Als tweede spreker op de middag van 20 maart 2005 wist Hans Knoop zijn gehoor aan zich te boeien. Terrorisme en de reacties van onze samenleving daarop vormde een deel van zijn betoog met kritische kanttekeningen; bezinning en een opdracht voor de ‘survivors’ werden een waardige afsluiting van een gloedvol verhaal. De techniek liet de redactie in de steek bij de geluidsregistratie van het middagprogramma; Hans Knoop heeft ons gelukkig gered. Weliswaar stond zijn verhaal niet op papier maar een samenvatting van zijn eigen hand staat nu wel hieronder afgedrukt.

Tekst Hans Knoop. Foto Eddy Neter

De Westerse samenleving in het algemeen, en die in Nederland in het bijzonder, wordt als gevolg van het internationaal terrorisme ernstig bedreigd. Niet zozeer door het terrorisme zelf, maar in veel sterkere mate door de maatregelen die de overheid neemt om dat reële gevaar te bestrijden.

“Zo verwordt de rechtstaat in feite tot een kaars die aan twee kanten opbrandt “ aldus vatte journalist Hans Knoop zijn betoog tijdens de A.V. samen.

Hans Knoop wees er op dat er in Nederland onder het mom van de “strijd tegen het terrorisme “ ontwikkelingen gaande zijn die op zich een grotere bedreiging voor de samenleving vormen dan het terrorisme zelf.

“Het internationaal terrorisme is erop uit door het zaaien van dood en verderf de fundamentele van de rechtstaat aan te tasten.

De overheid reageert daarop met het nemen van draconische maatregelen die ons de illusie moeten geven bescherming te bieden. Maar in werkelijkheid beschermen die maatregelen ons niet, maar maken ons juist nog kwetsbaarder “, aldus Knoop. Naar zijn oordeel bestaat er voor de individuele burger geen groter gevaar dan een steeds machtiger wordende overheid die fundamentele beginselen van recht overboord zet om zodoende

effectiever het terrorisme te kunnen bestrijden.

“Als je fundamentele vrijheden als burger door de overheid worden ingeperkt, beloon je in feite het terrorisme “ aldus Knoop.

Dat die vrijheden, heel geleidelijk en vrijwel onopgemerkt, worden beknot zette Knoop in zijn betoog helder uiteen.

Afluisterpraktijken

Zo wees hij er op dat het tegenwoordig in Nederland is toegestaan dat het telefoonverkeer tussen advocaten en hun cliënten wordt afgeluisterd. Daarop is geen beperking meer ingesteld. In geval van bij terrorisme verdachte personen

zou dat nog te billijken zijn, maar inmiddels is de Staat der Nederlanden dusdanig op hol geslagen dat in beginsel elk gesprek tussen iedere advocaat en iedere willekeurige verdachte mag worden getapt, ook

al is er in de verste verte van betrokkenheid bij terrorisme geen sprake.

“Zo zie je dat de overheid in de slipstream van de “oorlog tegen het terrorisme” overgaat tot het nemen van een maatregel die het eigenlijk al decennialang wilde nemen, maar waarvoor eerder binnen de samenleving nimmer een draagvlak zou zijn geweest. Zonder het bestaan van een reële dreiging van terrorisme zou het on-

denkbaar zijn geweest dat men het in dit land zou hebben geduld dat het telefoonverkeer tussen advocaten en hun cliënten mag worden afgeluisterd. De Tweede Kamer zou vijf jaar geleden hiervoor de Minister van Justitie desnoods naar huis hebben gestuurd. Het is de bijl aan de wortels van de rechtstaat “aldus Knoop.

Dat wij als samenleving eigenlijk zonder al te veel morren die maatregelen accepteren komt volgens Knoop omdat ons dagelijks door een aantal politici wordt voorgehouden dat wij in levensgevaar verkeren en daarom dit soort van (tijdelijke) maatregelen in ons eigen belang en dus noodzakelijk zijn.

Terrorisme niet nieuw

Knoop zet echter bij zowel die diagnose als therapie een vraagteken. Worden we echt zo ernstig bedreigd als de overheid en media ons doen geloven?

Knoop: “Er is sprake van een reële dreiging. Er was Ground Zero, er was Madrid en er was een moord op Van Gogh. Maar rechtvaardigen die de maatregelen van de overheid en dragen die bij tot een vergroting van onze veiligheid? Ik geloof er niets van!” aldus Knoop.

Hij wees er op dat er al tientallen jaren terrorisme in Europa bestaat. In de jaren zestig en zeventig hadden we de Baader Meinhof Groep, de RAF, de Rode Brigades, Ira, Eta, Rara en noem ze allemaal maar op. Die waren zeker niet minder bedreigend voor de samenleving als thans het moslim- terrorisme. Maar de terroristen uit die tijd behoorden tot onze eigen cultuur. Dat waren autochtonen. Nu zijn het primair allochtonen die de dreiging vormen. Dat leidt onwillekeurig tot een vorm van vreemdelingenhaat bij de bedreigde samenleving die in iedere moslim een potentiële bommengooier ziet. Een aantal politici speelt op die xenofobe gevoelens nadrukkelijk vanuit electorale overwegingen in. Zij praten ons - aldus Knoop - dagelijks de angst aan en

nt zijn'

roepen om het hardst dat zij de oplossingen wel weten. Maar die oplossingen zijn veelal in strijd met de meest fundamentele rechtsbeginselen en veelal ernstiger dan de kwaal zelf.

Toch gedogen wij allen dat die maatregelen worden genomen, omdat wij ons die angst vanuit een latent gevoel van vreemdelingenhaat maar al te graag laten aanpraten.

Dat telefoongesprekken tussen een willekeurige verdachte van een willekeurig strafbaar feit en zijn advocaat worden afgeluisterd windt ons niet echt op omdat wij onszelf wijs maken dat wie niets verkeerd doet ook niets te vrezen heeft.

Helaas, aldus Knoop, wijzen de praktijk en geschiedenis anders uit. Zodra fundamentele vrijheden en beginselen worden aangetast is in feite de beer los.

Bedreiging voor rechtstaat

Binnen afzienbare tijd zal dan de overheid ook telefoongesprekken van derden gaan afluisteren. Als justitie immers in een gesprek tussen een advocaat en cliënt de naam van een derde hoort ligt het voor de hand dat men die ook op de korrel wil nemen. Zo zal zich het afluisteren als een olievlek over het land verspreiden en uiteindelijk DDR-achtige vormen gaan krijgen.

Ook het accepteren van geheime informatie van de AIVD bij strafprocessen tegen van betrokkenheid bij terrorisme verdachte personen is naar het oordeel van Knoop een teken aan de wand.

"Bewijs moet transparant zijn. De advocaat van een verdachte van welk strafbaar feit dan ook moet altijd belastende verklaringen kunnen toetsen. Hij moet de bron kennen en desgewenst

de getuige kritisch kunnen ondervragen. Nu hoor je justitie zeggen dat men niet mag zeggen hoe men aan bepaalde info is gekomen omdat dat geheim is en zo moet blijven. De kans dat je in Nederland veroordeeld kan worden voor iets dat je niet hebt gedaan neemt daardoor gigantisch toe. We naderen steeds dichter het schrikbeeld van de totalitaire staat met de Verenigde Staten als lichtend voorbeeld. Wat daar op Cuba in Guantanamo Bay gebeurt met gevangenen die niet worden berecht, noch ergens duidelijk van worden beschuldigd, dreigt uiteindelijk ook in Nederland te zullen gebeuren als de angst het wint van de rede", aldus Knoop.

De boodschap

Overlevenden van de holocaust zouden naar zijn oordeel als eersten aan de bel moeten trekken als fundamentele rechten van de mens worden geschonden. "Zonder eerst de rechtstaat buiten werking te hebben gesteld zou Auschwitz niet mogelijk zijn geweest", aldus Knoop. Maar de Duitsers lieten zich de ontrecting van de Duitse joden en communisten welgevallen omdat het immers niet henzelf maar de joden en communisten betrof." Mensenrechten zijn echter ondeelbaar. Wie in Nederland tornt aan de rechten van allochtonen, tornt ook aan onze rechten. En wie tornt aan de rechten van verdachten tornt evenzeer aan onze rechten omdat in beginsel een ieder ooit ergens van verdacht kan worden. Die kans neemt zelfs aanzienlijk toe naarmate men als samenleving geheime diensten meer vrijheden en bevoegdheden verleent. Dat alles wil niet zeggen dat het gevaar van het terrorisme niet reëel zou zijn. Dat is het wel degelijk, maar het gevaar van een "big brother is watching you"-overheid is zeker niet minder reëel en minder bedreigend", aldus Hans Knoop.

D'Attance

PARFUMERIE DROGISTERIJ

Leidsestraat 74-76 1017 PD Amsterdam
telefoon 020-6275351/6271900

Kind van de rekening

De onderzoeksjournalist Elma Verhey die eerder het boek 'Om het joodse kind' schreef, heeft samen met onderzoeker Pauline Micheels vijf jaar gewerkt aan een boek over de financiële afhandeling van het vermogensbeheer van de joodse oorlogswezen.

Tekst Illustratie Atlast

Een joodse voogdij-instelling beheerde de financiële zaken van de onderduikkinderen tot ze volwassen waren. Hoe sprongen zij om met de financiële belangen van de honderden kinderen voor wie zij verantwoordelijk waren? Wat gebeurde er met de vermogens die zij van hun vermoorde ouders en andere omgekomen familieleden erfden?

Hoe kon het zijn dat één man, Leo Cohen, tegen de wens van zijn bestuur in, de vermogensdossiers van de kinderen desondanks eind 1975 vernietigde? Wat konden zijn motieven zijn? Is er sprake van kwade opzet of vond hij dat de dossiers bij het bereiken van de volwassen leeftijd wel lang genoeg bewaard waren. Als zijn eigen bestuur een felle tegenstander was van de vernietiging van de dossiers, is het op zijn minst een verdachte handeling te noemen. Erg vrolijk wordt je daar niet van. Het vertrouwen van de weeskinderen van toen in de handelwijze van de beheerders en van de voogdij-instelling was groot. Vooral Leo Cohen scheen een boegbeeld van deugd en zorgzaamheid. De deceptie van nu is groot nu het de schijn heeft dat Leo Cohen verkeerde financiële prioriteiten heeft gesteld. Dit maakt dat er op zijn minst vraagtekens gesteld kunnen worden bij de handelwijze van de voogdij-instelling van weleer.

Wat is er gebeurd met de Jokosclaims, de Duitse herstelbetalingen

van eind jaren vijftig? De claims zijn wel ingediend. Het geld is wel overgeboekt op de rekening van de voogdijvereniging. Maar ook deze financiële dossiers van de weeskinderen zijn vernietigd. Wat duidelijk is dat die gelden niet altijd terecht zijn gekomen bij diegenen waar het voor was bedoeld. Zijn de gelden voor andere doeleinden gebruikt? Werd een deel gebruikt voor de opbouw van de staat Israël of werd het besteed aan pleegouderzorg of aan de instandhouding van joodse kindertehuizen? Duidelijk is het dat er nooit sprake is geweest van enige vorm van overleg met de weeskinderen.

Er blijven op dit moment meer vragen dan antwoorden. Zestig jaar na de bevrijding is het jammer dat Joods Maatschappelijk Werk, de organisatie die op de bres zou moeten staan voor de belangen van de toenmalige weeskinderen, het boek van Verhey veragtuist. Het is te waarderen dat zij pal achter de welzijnswerkers van weleer blijven staan, maar het zou een nog grotere waardering genieten als zij de bevindingen van Verhey zouden willen zien als een gegeven. Als de dos-

siers inderdaad zijn vernietigd, kan ook JMW moeilijk met andere historische gegevens komen. Kunnen ze dat wel, dan rijst de vraag of de dossiers niet tijdelijk weg waren of dat ze Verhey geen toegang tot de dossiers wilden geven. Maar ook dat werpt een nieuwe vraag op. Waarom zou Verhey dan geen toegang krijgen? Privacy of verjaring? Ook dan heeft JMW een probleem. Hoe kunnen zij dossiers bekijken - waarvan wordt gesteld dat die vernietigd, privé of verjaard zijn - om de stellingen van Verhey te weerleggen?

Ik kan nog wel even doorgaan met het stellen van vragen. Als JMW beweert dat de financiële dossiers niet zijn vernietigd als een cover-up voor het oneigenlijk handelen van Leo Cohen, maar dat dit moet worden gezien als een reguliere vernietiging van afgehandelde persoonsdossiers, roept het de vraag op waarom de sociale rapportages nog wel bestaan maar alleen de vermogensdossiers zijn vernietigd. Maar de werkelijke vraag blijft wat gaat JMW doen om uit deze onverkwikkelijke impasse te komen?

Pijnpunten blijven bestaan

Zoals bijna altijd ook nu weer een kleine update van onze werkzaamheden. Met de komst in het bestuur van Cees Michels is het leven voor Gerrie Goudekettering wat eenvoudiger geworden. Gerrie was altijd belast met de persoonlijke begeleiding van mensen inzake de WUV. Gerrie kan het wat rustiger aan doen en Cees is in deze zijn opvolger. De professionele wortels van Cees Michels liggen bij de Pensioen- en Uitkeringsraad en zijn kennis van zaken op het gebied van de wetten en de ambtelijkheden daaromheen is groot. Hij staat ieder VBV-lid daar waar nodig bij met persoonlijk advies. Verder staat de VBV-telefoon bij hem en hij verwijst iedere beller door naar de persoon van het VBV-bestuur met de juiste portefeuille.

En hier kan weer een foto van diegene die wordt gequote in dit artikel met een klein bijschriftje?

Tekst

En hier kan weer een foto van diegene die wordt gequote in dit artikel met een klein bijschriftje?

Onze contacten met organisaties zoals JMW en Pelita zijn goed en veelvuldig.

Op regelmatige tijden vindt er overleg plaats. Op dit moment werkt het VBV samen met JMW om enige misverstanden met de Claims Conference betreffende 'Article 2' op te lossen.

Ook vindt er zeer regelmatige overleg plaats met de Pensioen- en Uitkeringsraad over verschillende onderwerpen.

Naaraanleiding van het artikel 'Zoeken naar Inzicht' in de INFO nummer 66 heeft er onlangs een gesprek plaatsgevonden met de heer Loonstein van de medische afdeling van de PUR. Begrijpelijkwijshadden wij onze reserves met de betrekking tot hun interpretatie van ziekten/gebreken en de causaliteit. Loonstein heeft de medische procedures uitgelegd en de wijze waarop zij, gezien de wetgeving,

moeten handelen. Ook is hij uitvoerig ingegaan op opmerkingen en bezwaren van onze kant. Hij heeft de casussen die wij aanvoerden welwillend aangehoord. Wij hebben dit overleg als positief en plezierig ervaren. Er zijn drempels geslecht en vervolgsprekken liggen in het verschiet.

De "Pijnpunten" zoals hier vaker beschreven, blijven op het lijstje van wensen staan, en de vereenvoudiging voor de wetten van de kinderen uit de gemengde huwelijken blijven wij benadrukken.

Onderduikers en de Claims Conference

Op 7 april j.l. heeft er in Frankfurt een inleidend proces plaatsgevonden tegen de Claims Conference over de ondergedoken kinderen. Het VBV heeft een groep van 30 mensen gecoördineerd die bezwaar heeft aangetekend tegen de beslissing van de Claims Conference om onderduikers buiten de Slavenarbeidrestitutie te houden. Wij konden ons verheugen op een brede belangstelling van de media. De zaak was op de televisie en vrijwel alle kranten rond Frankfurt hebben er over bericht.

Wij betreuren het dat de Claims Conference de enige organisatie is die juridisch kan worden aangepakt.

Begrijpelijkwijshadden wij liever de Duitse overheid, die door middel van een stichting de criteria heeft opgesteld, aangepakt. Maar de Duitse wet biedt daartoe geen mogelijkheden. Het standpunt van het VBV zoals verwoord in de pleitnotitie is heel eenvoudig. Wij bestrijden dat Amsterdam geen Getto had, en wij bestrijden dat onderduik een actie van vrije keus was. Verder heeft de Claims Conference van de 400 aanvragers in de categorie 'onderduik' er 167 uitbetaald. In het kader van gelijke berechtiging zijn wij van mening dat de rest dan ook moet worden uitbetaald.

Deze standpunten zijn de 7de april voorgelegd aan de Duitse bestuursrechter. Die heeft geoordeeld dat aan de hand van jurisprudentie de zaak moet worden voorgelegd aan de civiele rechtbank. Na deze uitspraak kan de civiele rechtbank niet meer stellen dat de zaak in Duitsland niet ontvankelijk verklaard kan worden. De Claims Conference was niet blij verrast met de uitspraak en blijft van mening dat de zaak in Amerika zou moeten dienen. Wij blijven hoe dan ook proberen om met de Claims Conference voor het proces tot een vergelijk te komen. Wordt vervolgd.

> lees verder op de volgende pagina

Update diverse werkzaamheden VBV-bestuur

Digitaal monument

Op de jaarvergadering van 2003 bespraken wij omstandig het digitaal monument van professor Lipschits. De mening was niet onverdeeld gunstig en het enthousiasme was ver te zoeken.

Er werd een motie aangenomen. Deze bevatte de bezwaren, nog los van de wenselijkheid, die grotendeels betrekking hadden op de privacy van de overlevenden.

Men had er geen behoefte aan om op Internet te vinden hoe de inventaris eruit zag van de vermoorde familie. Naar aanleiding van de motie hebben Lily van den Bergh en Flory Neter-Polak als afvaardiging van het VBV-bestuur een gesprek gehad met het bestuur van het digitaal monument. Die waren niet echt gevoelig voor de argumenten van de leden maar zegden ons een onderhoud toe met Karin Hofmeister van het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis. Zij is belast met de uitvoering, vormgeving en inhoud van het digitaal monument. Ook daar hebben wij de bezwaren van onze leden kenbaar gemaakt.

Dat had meer succes. Onlangs hebben Lily van den Bergh en Cees Michels het eindresultaat bekeken en de proef op de som genomen. Er is in het eindresultaat geen enkele link meer naar de overlevenden en er kan dus niet meer door vreemden worden gekeken naar wat er in het huis van de ouders aanwezig was.

Waar wij er echter niet in zijn geslaagd, is om de makers ervan te overtuigen dat het redelijk en gewenst zou zijn om toestemming te verkrijgen van de belanghebbenden om de gegevens van hun familie te gebruiken. Dat blijft een omissie.

27 april 2005

Dat is de dag waarop het Digitaal Monument de lucht in gaat.

Nabestaanden kunnen nu thuis van achter hun pc opzoeken hoe hun familieleden, vrienden en kennissen leef-

den. Ook voor andere geïnteresseerden biedt het Monument een indringend beeld van de joodse gemeenschap aan de vooravond van de deportaties. Het belangrijkste doel van het Monument is om de herinneringen aan alle omgebrachte joden levend te houden. Om dat doel optimaal te bereiken worden bezoekers van de site uitgenodigd materiaal toe te voegen aan het Monument. Wie brieven of foto's heeft, kan deze laten toevoegen aan de site. Correcties kunnen uiteraard ook worden doorgegeven. Daarmee wordt het Monument een 'levend' Monument dat ook voor toekomstige generaties de herinnering vasthoudt. Het project wordt gefinancierd door een subsidie van ruim 2,2 miljoen euro van het Verbond van Verzekeraars. Voor het beheer van de subsidie en de uitvoer van het Monument is een Stichting opgericht. De in het Monument opgenomen gegevens zijn afkomstig uit tientallen historische bronnen, variërend van de lijsten van joodse inwoners die de Nederlandse gemeenten in 1941 op last van de bezetter opstelden, tot de rouwadvertenties die tijdens de oorlog voor de omgebrachte familieleden werden geplaatst. Al deze gegevens zijn in de afgelopen vier-en-een-half jaar ingevoerd, gecontroleerd en gekoppeld. Er staan 103.777 personen op de site, wonend in een van de 28.827 opgenomen gezinnen of als alleenstaande.

Voor meer informatie over het Digitaal Monument kunt u contact opnemen met Karin Hofmeister telefoon: 020 66 858 66; e-mail: kho@iisg.nl of met Isaac Lipschits tel 0505275863, mobiel: 06 542 34 210; e-mail: isaaclps@wxs.nl
Perscontact: Caspar Becx telefoon: 070 333 86 75, mobiel 06 531 44 721, e-mail: c.becx@verzekeraars.nl
www.joodsmonument.nl

VARIO

- Iedereen die de notulen thuis gestuurd wil hebben, moet dat schriftelijk opgeven. Hij/zij krijgt die dan zo spoedig mogelijk per post of mail.
- Dat geldt ook voor de voordracht van prof. Blom. De integrale tekst kan op verzoek worden toegezonden.
- Hetzelfde geldt voor de vele prachtige foto's die door de redactie werden gemaakt van alle aanwezigen. Als u die foto's op een cd-rom wilt ontvangen dan wordt u verzocht om 15,- euro te storten op een van de rekeningen van het VBV. Na ontvangst van dat bedrag krijgt u deze foto-cd thuis gestuurd.

COLOFON

VBV INFO - Nr. 67 - mei 2005

Maak de VBV-vuist groter!

Maak uw kennissen (nu) lid! Bel of fax naar onderstaande nummer:

Telefoon 020 - 673 32 33

Fax 020 - 6 733 233

Bank ABN-AMRO nr. 54.80.17.867

Postbank nr. 5063 253

Contributie 2005:

Eén enkel lid €30,- Gezinslid €15,-

Toeslag buitenland €5,-

Bestuursleden VBV

Flory Neter ----- voorzitter

Albert de Leeuw ----- voorzitter

Hans Vos ----- penningmeester

Gerrie Goudeketting ---- administrateur

Lily van den Bergh -----

Louis Rozendaal -----

Redactie + fotografie ----- Eddy Neter

Vormgeving ----- www.atlast.nl, A'dam

Copyright © 2005 | VBV

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, micro-film of op welke andere wijze ook, zonder vooraf schriftelijke toestemming van het VBV.

www.vbvinfo.nl